

Cliché – Jen Minkman

De eerste keer dat ik hem zie, kom ik net terug van Albert Heijn. Ik stap met een tas zware boodschappen de gang in en druk op het knopje van de lift, als ik vanuit mijn ooghoek een schimmige figuur zie wegduiken. Hij verdwijnt door de deur naar de fietsenkelder.

“What the fuck,” mompel ik. Ik laat bijna mijn telefoon vallen.

“Wat is er?” vraagt Marleen.

“Ik zag hier een of andere kerel in een zwart gewaad lopen,” zeg ik.

“Wat, zo iemand met een tulband en een lange baard?”

“Natuurlijk niet,” grom ik geërgerd. Laat het maar aan Marleen over om me direct af te schilderen als islamofob. “Waarom zou ik daar van schrikken?”

“Nou, waar schrok je dan zo van?” vraagt ze, nu ook geïrriteerd.

De lift ding-dongt ten teken dat hij er is. Ik trek de deur open en zeg “wacht even” in de speaker voor ik mijn mobiel in de zak van mijn vest stop. Dan pak ik de boodschappentas op en stap de lift in.

“Ben ik weer,” ga ik verder. “Ik schrok omdat hij een kap op had. Je weet wel, zo’n monnikskap.”

“Ach joh, dat zal wel iemand zijn die naar een themafeestje gaat. Heb je die bami-mix nou nog meegenomen?”

Ik luister afwezig naar Marleens gekwetter terwijl de lift me naar de derde verdieping brengt. Mijn vriendin heeft de vervelende neiging me continu per telefoon te controleren. Hoe laat ben ik bij haar? Waar hang ik uit? Heb ik daar en daar wel aan gedacht? Ik probeer me af te sluiten voor haar stem, maar erg best lukt het niet.

Eigenlijk zou ik het gewoon uit moeten maken, maar ik durf niet. Ik heb wel ergens een scharrel zitten op het moment, maar met Amanda heb ik geen vastigheid. Die doet ook maar waar ze zin in heeft, en als ze in mij plotseling geen zin meer heeft, heb ik straks niemand. Ik ben liever samen met iemand die me niet zo goed ligt dan helemaal alleen. Triest, maar waar.

“Hé, ik spreek je vanavond wel, oké?” kap ik het gesprek af als ik voor mijn deur sta. Ik moet mijn sleutels pakken. “Spreken we af bij De Koets?”

Marleen zucht. “Ja, dat is goed. Tien uur?”

“Prima. Doei.”

Ik hang op, stop mijn telefoon weg en zoek de sleutels in mijn broekzak. Het is een warme zaterdagmiddag en ik kan niet wachten tot ik straks met een lekker biertje en een magnetronmaaltijd op het balkon zit. Ik houd van mijn flat en ik zou hier voor geen goud weg willen. Marleen heeft al een paar keer per-ongeluk-toevallig laten vallen dat ze best samen zou willen wonen in haar woning met tuin, maar die boot heb ik gelukkig af weten te houden. De laatste tijd begint ze er niet meer over, dus de boodschap is blijkbaar overgekomen.

Als ik een blikje Heineken heb opengetrokken en naast de magnetron sta te wachten tot mijn lasagne klaar is, gaat mijn telefoon weer. Ik pak hem van het aanrecht en neem op zonder te kijken wie het is. “Ja?”

Ik hoor alleen stilte aan de andere kant van de lijn.

“Hallo?” vraag ik. “Wie is daar?”

Opnieuw stilte. Niet eens gehijg of zo. Bevreedmd kijk ik op het scherm, maar daar staat alleen ‘privenummer’.

“Sorry, maar ik hoor je niet,” zeg ik. “Ik ga ophangen.”

En dan, net als mijn duim naar het rode knopje verschuift, hoor ik het.

“Ik kom je halen,” zegt een stem die me de rillingen over de rug jaagt.

Dan hangt de persoon op.

Uiteindelijk vertrek ik al rond zeven uur naar de kroeg. De lasagne heeft me niet bijster goed gesmaakt en mijn bier is lauw geworden op het tuintafeltje buiten. Als ik er ooit achter kom wie de klootzak is die me voor de grap met zo’n eng telefoontje heeft lastiggevalen, dan is hij nog niet jarig. Hij heeft mijn hele luie middag verpest. Geen idee waarom het me eigenlijk zo heeft aangegrepen.

Ik stap de deur uit. Mijn voetstappen echoën over de galerij als ik richting de lift loop, en plotseling valt me die rare figuur in zwart gewaad weer in. Zou ik soms een stalker hebben? Een stalker uit een klooster, die me mee wil nemen om mijn leven te beteren?

Ik schiet zenuwachtig in de lach om mijn eigen gedachtengang. Wat een onzin. Er is helemaal niets aan de hand; ik moet gewoon normaal doen.

Als ik De Koets binnenstap, is het personeel al bezig om in het achterste gedeelte de stoelen en tafels weg te halen om ruimte te maken voor de dansvloer.

“Hé, kijk eens wie we daar hebben,” hoor ik dan naast me. “Alex, kom gezellig hier zitten!”

Ik draai me om en zie Bas aan een tafeltje in de hoek zitten. Mijn oude schoolkameraad. Vroeger gingen we vaak samen de hort op, maar sinds hij een vaste vriendin heeft, is hij nogal een huismus geworden. Het verbaast me hem hier aan te treffen.

“Hoi Bas,” zeg ik, terwijl ik me op de stoel tegenover hem laat neerzakkelen. “Is Gerda er ook?”

Bas schudt zijn hoofd. “Die is een weekendje weg met de meiden. Dus ik dacht...”

“Ik duik maar weer eens de kroeg in?” vul ik aan met een grijns. “Je had moeten bellen, man. Ik heb je al zo lang niet meer gezien.”

“Ik heb je ook gebeld, maar ik kreeg je voicemail,” zei Bas. “Je had de hele middag je telefoon uitstaan.”

Ik frons. “Nee hoor. Ik heb hem gewoon aan. Ik kreeg zelfs nog een vreemd telefoontje rond een uur of vier.”

Bas haalt zijn schouders op. “Nou, ik belde je even na vieren, maar toen werd ik meteen doorgeschakeld naar voicemail. En om zes uur ook.”

Met een zucht haal ik mijn Samsung uit mijn zak. Wat is er nou weer met dat ding? Ik tik op het scherm en hij staat inderdaad gewoon aan, maar ik zie geen gemiste oproepen. “Vreemd. Maandag maar even mee naar de winkel dan.”

Als Marleen rond half tien De Koets binnenkomt, zijn Bas en ik al behoorlijk aangeschoten. Ik geef Marleen speels een mep op haar kont als ze naast ons tafeltje halt houdt, wat me op een vuile blik komt te staan. “Hé lekker ding,” plaag ik haar. “Wat wil je drinken? Dan loop ik wel even naar de bar.”

“Doe maar cola,” zegt ze met een zure blik naar alle lege bierglazen op tafel.

Het is druk bij de bar. Nu ik opsta, merk ik pas dat ik heel erg nodig naar de WC moet. Ik kijk opzij naar de deur die naar de toiletten leidt en besluit eerst maar even te gaan plassen. Die rij en Marleen wachten wel even.

Op mij na is er in de heren-WC niemand. Terwijl ik sta te plassen, hoor ik wel twee meisjes giechelend uit de dames-WC komen. De deur slaat dicht en hun stemmen verwijderen zich. Het enige geluid dat ik nu nog hoor is de bas die uit de speakers boven de dansvloer dreunt.

Net als ik mijn handen sta te wassen, zwaait de deur open.

Een vreemde stilte vult de ruimte. Vreemd, omdat ik de muziek vanuit de kroeg niet harder hoor nu de deur openstaat. Het is net alsof er een sliert drukkende stilte naar binnen is gegleden.

Ik kijk nieuwsgierig opzij en hap naar adem. In de deuropening staat de gedaante in monnikspij die ik vanmiddag bij mij in de flat de fiet-senkelder zag induiken. Ik kan zijn gezicht niet goed zien; de kap hult de bovenkant in schaduw, maar zijn lippen zien er blauw uit. Droog en gebarsten.

“Wie ben jij verdomme?” snauw ik. “Waarom volg je mij?”

De gedaante spreekt. Zijn stem klinkt als dorre bladeren op de wind. “Ik ben de Dood.”

Ik knipper ongelovig met mijn ogen. “Pardon?”

“Ik kom je halen,” vervolgt de man in het zwart.

Krijg nou wat: ik heb deze kerel aan de telefoon gehad vanmiddag. Dat zei die stem ook; ik weet het zeker.

“Luister eens,” begin ik boos. “Ik weet niet wie jou heeft opgestookt om flauwe geintjes met me uit te halen, maar ik kan ook een stomme pij aantrekken en een stemvormer kopen. Mij maak je niet bang.” Ondanks mijn woorden klopt mijn hart in mijn keel. Dit is gewoon *creepy*. Wie doet er nou zoiets? En waarom?

De man doet een stap naar voren en trekt de kap van zijn gezicht af. Met een kreet deins ik achteruit. Hij heeft helemaal geen ogen; ik staar recht in lege oogkassen. Maar dat bestaat niet. Het zal wel een masker zijn.

“Ik maak geen grap,” zegt mijn stalker. Nu pas zie ik dat zijn lippen niet bewegen terwijl hij praat. Zie je wel. Een masker, dat kan niet anders. Nu begin ik eerlijk gezegd boos te worden.

“Dat klopt, want het is niet grappig,” merk ik op. “Hoepel op en laat me erlangs.”

Ik doe een stap naar voren, maar de grappenmaker legt een hand op mijn arm die zo koud aanvoelt dat ik prompt de rillingen krijg. “Je laatste uur heeft geslagen,” fluistert hij.

Nu schiet ik toch echt in de lach. “Sorry, maar dit is belachelijk. Om niet te zeggen cliché. Die afgezaagde waarschuwingen, die zwarte mantel... het valt me nog mee dat je geen zeis bij je hebt. Of nee, daar mocht je natuurlijk De Koets niet mee binnenkomen.”

“Cliché?” De Dood klinkt enigszins op zijn teentjes getrapt.

Ik knik. “Ja, erg origineel is het allemaal niet, vind je wel? Dit hebben ze in *Final Destination* toch een stuk beter gedaan.” Hoe langer ik doorpraat, hoe minder bang ik word. Ik moet hem uit zijn tent lokken. Nog even en hij wordt boos en dan geeft hij het wel op.

De Magere Hein-figuur staart me zwijgend aan. “Dus jij wilt op originele wijze sterven,” zegt hij uiteindelijk.

Eigenlijk wil ik helemaal niet sterven, maar ik knik aarzelend. Hij is in elk geval gestopt met zijn bedreigingen, dus we zitten op de goede weg.

“Dan weet ik het goed gemaakt,” zegt hij sarcastisch. “Ik sla jou over als jij raadt waar je aan dood zou zijn gegaan. Dat moet toch niet al te moeilijk zijn als het allemaal zo *cliché* is.”

“Waar ik aan dood zou zijn gegaan?” echo ik verbaasd.

De Dood knikt. “Afgelopen woensdagavond was je aan de beurt. Maar door een speling van het lot ben je de dans ontsprongen; daarom moet ik je alsnog halen.”

“Eh... wacht even,” stotter ik. Koortsachtig denk ik na. Woensdagavond? Wat heb ik toen gedaan?

De man trekt zijn kap weer over zijn hoofd en doet een stap achteruit. “Denk er maar rustig over na. Ik geef je twee dagen. Als ik maandagavond terugkom en jij weet me te vertellen wat jouw doodsoorzaak afgelopen woensdag zou zijn geweest, dan spaar ik je.”

Het ene moment staat hij voor me en dan is hij plotseling verdwenen. In de verte kan ik de muziek weer horen, de lachende en pratende mensen.

Als ik me omdraai om mezelf eens goed in de spiegel aan te kijken, staat er een zeis tegen de wastafel in de hoek.

De rest van de avond ben ik mezelf niet. Bas en Marleen proberen me wel bij hun enthousiaste gesprekken te betrekken, maar ik heb mijn hoofd er niet bij. Als die man een stalker was die een stomme grap met me wilde uithalen, hoe kon hij dan zo plotseling vlak voor mijn ogen verdwijnen? Om nog maar te zwijgen over de zeis die in de WC stond.

“Wat is er toch aan de hand, Alex?” vraagt Bas, als we vlak voor sluitingstijd voor een laatste rondje bij de bar staan. “Sinds Marleen is binnengekomen, heb je bijna geen woord meer gezegd.”

“Dat ligt niet aan Marleen.” Ik kijk zenuwachtig om me heen en ga dan wat zachter verder. “Ik werd bedreigd in de WC.”

“Wat zeg je nou? Door wie dan?”

“Door een man die beweerde dat hij De Dood was en me kwam halen.”

Bas kijkt me ontzet aan. “Gatver. Wat griezelig! Waarom heb je me niet geroepen? Of de politie gebeld?”

Ik zwijg en krab aan mijn baardje. “Omdat hij van het ene op het andere moment verdwenen was. Zomaar, poef. Voor mijn ogen.”

Op dat moment zijn we aan de beurt en hou ik erover op, maar als we even later teruglopen naar ons tafeltje met een dienblad vol drank, zegt Bas ernstig: “Als je erover wilt praten, bel me dan morgen op.”

“Mijn telefoon doet raar,” mopper ik.

“Oké, dan kom ik gewoon morgenmiddag langs.”

Ik grijns flauw. “Als ik dan nog niet dood ben.”

Marleen en ik gaan samen naar huis. Als we bijna bij haar voordeur zijn, gaat ze langzamer lopen. “Alex?” zegt ze zacht.

“Ja?”

“Waar was je eigenlijk vorige week zaterdag?”

Toen was ik bij Amanda. “Bezig met dat verslag voor mijn werk, dat heb ik toch gezegd?” Dossiers voor verzekeringnemers bijwerken doet het altijd goed als smoes voor een heel scala aan gelegenheden: verjaardagen waar ik niet naartoe wil, etentjes met mensen die ik liever vermijd, enzovoort. Lang leve het thuiswerken.

“Maar ik had je gebeld,” houdt ze aan. “En je nam niet op.”

“Nou, dan was ik waarschijnlijk te druk bezig. Of ik heb het niet gehoord.”

Marleen houdt haar hoofd schuin. “Weet je het zeker?”

Ik stop midden op straat. “Ja, natuurlijk weet ik het zeker,” antwoord ik met stemverheffing. “Wat doe jij raar ineens.”

Mijn vriendin kijkt me aan met een verdriet in haar ogen dat ik niet kan plaatsen. “Laat maar,” mompelt ze. Hè gut, ze voelt zich weer tekort gedaan. Het liefste zou ze de hele zaterdag bij me over de vloer zijn geweest, maar dat wilde ik niet. Dat kon ook niet, want ik was bij Amanda.

“Maak je niet druk,” zeg ik alleen, en we stappen naar binnen.

Die nacht slaap ik onrustig. De confrontatie met de enge man in zwart gewaad spookt door mijn dromen, aangewakkerd tot nachtmerries

door de vele biertjes die ik achterover heb geslagen. Ik word rond twaalf uur wakker met een enorme kater en rammelende honger. In de keuken vind ik een briefje van Marleen en een zak krentenbollen.

Terwijl ik een krentenbol wegspoel met een glas sinaasappelsap, denk ik weer na over het gesprek met De Dood. Ik was de dans ontsprongen, zei hij. Eigenlijk had ik woensdagavond al moeten sterven. En als ik raad wat de doodsoorzaak was geweest, dan blijf ik leven. Het is volslagen idioot, maar ik ben er inmiddels van overtuigd dat het geen flauwe grap is. Er is echt iets bovennatuurlijks aan de hand met die griezels die me stalkt. Hoe had hij anders kunnen verdwijnen?

Bas staat me bij het bellenplateau van mijn flat op te wachten als ik aan kom lopen. “Zo, wat zie jij er lekker fris uit,” merkt hij op. “Slecht geslapen?”

“Ja, wat dacht jij.”

“Je lag nog steeds over die man na te denken?”

“Precies. En vooral over het moment waarop hij voor mijn ogen oploste in het niets.”

“Maar even serieus: je was al behoorlijk dronken gisteravond. Heb je niet gewoon even een blackout gehad?” Bas kijkt me onderzoekend aan.

Ik schud mijn hoofd. “Zo bezopen was ik nou ook weer niet.”

We stappen samen de lift in. Langzaam gaan we op weg naar de derde verdieping. Ik heb nog twee dagen voor Magere Hein terugkomt.

“Je moet me helpen,” flap ik er zonder nadenken uit. “Ik heb uitstel gekregen, maar niet lang. Jij bent toch journalist? Jij kan vast wel uitzoeken wat er met me had kunnen gebeuren op woensdag.”

Bas kijkt me verward aan. “Hè?”

“Kom.” Ik trek hem mee de lift uit en start eenmaal in mijn flat de computer op. Zenuwachtig steek ik een sigaret op.

Bas pakt twee blikjes cola uit de koelkast en komt naast me zitten. “Wat brabbelde je nou over woensdag en dat je uitstel hebt? Heb je een deadline van je werk of zo?”

“Nee.” Ik zucht diep. “Die man... die zei tegen me dat ik woensdag dood had moeten gaan. Alleen is dat niet gebeurd. En als ik raad hoe het zou zijn gekomen, laat hij me gaan.”

“Je hebt onderhandeld met De Dood?” Bas grijnst. “Wauw. Ik ken jou wel als iemand die zich overal uit weet te lullen, maar dit slaat alles.”

“Ik heb me nog helemaal nergens uitgeluld!” Gefrustreerd sla ik met mijn hand op het bureaublad. “Ik heb toch geen idee waar ik woensdag aan had moeten overlijden? Ik denk dat ik Hein een beetje boos heb gemaakt door zijn optreden en uitdossing af te doen als cliché.”

Op wat zachtere toon vertel ik Bas nog meer over gisteren. De man in het trappenhuis, het rare telefoontje. Als ik klaar ben, is Bas intussen helemaal in de journalisten-modus geschoten. Hij heeft het lokale nieuws van de afgelopen dagen opgezocht en ondervraagt me over wat ik van minuut tot minuut gedaan heb op woensdagavond.

“Ik was thuis met Marleen,” begin ik mijn verhaal. “We zouden rond een uur of zeven naar Amsterdam rijden voor de première van die nieuwe actiefilm.”

“Maar?” dringt Bas aan als ik stilval.

“Maar we gingen niet.” Nadenkend kijk ik naar de kalender aan de muur. “We zouden met de auto gaan. Ik zat net met Marleen aan de koffie en toen hoorde ik buiten mijn auto-alarm afgaan. Mijn Fiat stond vlak onder het raam van de woonkamer, dus ik stormde naar het balkon en zag nog net twee jongens wegrennen die mijn autoruit hadden ingeslagen.”

“Hadden ze wat gestolen?”

“Ja, mijn portemonnee. Die had ik in de auto laten liggen... dom van me, natuurlijk. Met de trein gaan zou te lang duren, en ik had trouwens een pesthumeur omdat mijn auto naar de klote was en al mijn pasjes en geld weg waren. Ik ben meteen de bank gaan bellen om nieuwe aan te vragen, en Marleen is naar huis gegaan omdat ik haar eigenlijk alleen maar liep af te snauwen door het hele voorval.”

Bas fronst. “Wacht even. Misschien zou er dan wel iets met jullie gebeurd zijn als jullie samen naar de bioscoop waren gegaan.” Hij trekt het toetsenbord van de PC naar zich toe en begint als een razende te typen.

Ik wacht even, maar hij zegt niets meer, dus ga ik maar iets klaarmaken voor de lunch. “Wil jij ook een tosti?” brul ik vanuit de keuken.

“Lekker,” schreeuwt Bas terug.

Als ik terugkom met twee borden, wijst Bas triomfantelijk naar het scherm. “Kijk,” zegt hij. “Kettingbotsing op de A4 tussen Amsterdam en Leiden. Rond een uur of één ’s nachts. Zou dat niet het moment zijn geweest dat jij met Marleen zou zijn teruggereden naar huis?”

Ik ben nog nooit zo blij geweest met een bericht over een vreselijk auto-ongeluk. Met wijdopen ogen staar ik naar het nieuwsbericht op de monitor. Tien auto’s op elkaar geknald. Twee doden, vijf ernstig gewonden. Daar had ik tussen kunnen zitten. Een dwaze grijns siert mijn gezicht.

“Bas, je bent een kanjer,” roep ik uit. “Dat is het! Dat moet het zijn!”

“Dat denk ik ook,” knikt mijn beste maat. “Ik heb nog wat andere dingen opgezocht... er was een loos brandalarm in die bioscoop waar jullie naartoe zouden gaan, maar ja, dat was dus loos. Verder zou ik niet weten waar je woensdagavond dood aan zou kunnen zijn gegaan, tenzij het een hartstilstand uit het niets was.”

“Nee, dat kan niet. De Dood zei dat het door een speling van het lot kwam dat ik niet was gestorven.” Lachend plof ik op de bank neer. “Kun je nagaan. Ik mag die twee inbrekers wel dankbaar zijn dat ze mijn auto hebben gemold. Zonder hen had ik hier niet meer gezeten.”

De rest van de middag heb ik ondanks de kater een geweldig humeur. Ik speel wat spelletjes op de Wii met Bas, we bestellen pizza en we kijken Too Fast Too Furious. Een echte mannenmiddag dus.

“Ik heb je echt gemist, man,” zeg ik, als ik hem uiteindelijk om tien uur ’s avonds uitlaat. “Moeten we vaker doen, zo’n dagje zonder de meiden.”

Bas lacht. “Ja, maar ik wil ook best eens een double date doen, hoor. Marleen is echt een schat. Daar mag je blij mee zijn.”

Ik sla de deur dicht en slof naar de slaapkamer. Eigenlijk heeft Bas wel gelijk. Ik mag inderdaad blij zijn met Marleen, en toch ben ik het blijkbaar niet. Waarom zou ik anders Amanda ook nog steeds willen zien?

Mijn probleem is dat ik me nooit heb kunnen focussen op één ding tegelijk. Vroeger al had ik drie hobby's tegelijk en wist ik niet meer waar ik alle tijd vandaan moest halen om ze te doen omdat ik alles leuk vond. Ik heb in de afgelopen vijf jaar drie verschillende banen gehad. Ik koop veel te vaak kleren omdat ik al snel op mijn shirts en broeken uitgekeken raak. En met meisjes is het niet anders: ik kan het er niet bij maar één laten.

Marleen verstikt me soms. Ze wil steeds weten wat ik doe en waar ik ben. Maar dat komt waarschijnlijk omdat ze me te goed kent: ik ben een chaoot, en ik kan die check-ups ook best gebruiken. Amanda laat me met rust, maar die kent me verder ook niet echt. Het kan haar geen lor schelen of ik bami-mix heb gehaald, want ze kookt nooit voor me.

Als ik in bed lig, kan ik niet in slaap komen. Het wordt tijd om eerlijk tegen mezelf te zijn. Als ik wil dat mijn relatie met Marleen slaagt en ik me alleen maar op haar richt, dan moet ik kappen met Amanda. Maar kan ik dat ook?

“Dag schat.” Marleen doet de voordeur van haar huis open en de geur van verse bami komt me tegemoet. Ze kust me op mijn wang en glimlacht naar me als ik de lucht in de gang opsnuif. “Ruikt het goed?”

“Zeker weten.” Ik knuffel haar even en loop naar de woonkamer. Marleen heeft al gedekt en er staat een verse salade op tafel. Het water loopt me in de mond. Ik heb een lange dag op kantoor gehad en ik ben uitgehongerd. Eerst wilde ik deze eetafspraak afzeggen omdat ik vanavond natuurlijk De Dood verwacht, maar aangezien ik hem toch te slim af ben, ga ik geen extra moeite doen. Hij komt maar mooi hierheen. Geen idee of Marleen hem ook zal kunnen zien, maar dat merken we dan wel weer.

Even later zet Marleen een dampende pan bami met saté op tafel neer. We praten, we lachen en het voelt net alsof we voor de eerste keer samen eten. Marleen is naar de kapper geweest en ziet er stralend uit.

“Weet je wat grappig is?” zegt ze, als we rond acht uur aan het toetje zitten. “Ik kwam Ronald tegen bij de kapper.”

Ronald is haar ex. Ze is twee jaar met hem samen geweest en heeft denk ik nog steeds een zwak voor hem.

“Wat is daar zo grappig aan?” wil ik weten.

“Ach.” Ze haalt haar schouders op. “Hij zat naast me in de kappersstoel en hij was in zo’n bui dat hij herinneringen wilde ophalen van vroeger. Het is uit met zijn vriendin, hè? Ik denk dat hij me miste.”

“Oh.” Ik kijk haar een beetje onzeker aan. “En... mis jij hem ook?”

Marleen glimlacht. “Soms wel. Maar dat is niet belangrijk. Ik ben toch met jou? Zoiets zou ik nooit doen.”

“Gelukkig maar,” glimlach ik terug en ik pak even haar hand.

“En jij dan, Alex?” vraagt ze zacht. “Zoiets zou jij toch ook niet doen?”

Er valt een stilte aan tafel.

Dit is mijn kans om op te biechten waar ik mee bezig ben geweest. Het is tijd om eerlijk te zijn tegenover haar. Dat verdient ze toch?

Marleen kijkt me indringend aan en lijkt echt op een antwoord te wachten. Plotseling breekt het zweet me uit. Ze weet iets. Dat kan niet anders. Een paar dagen geleden begon ze ook al over die zaterdag. Ze weet het, en ze biedt me een kans om er eerlijk voor uit te komen.

Als ik mijn mond open, zeg ik: “Nee, natuurlijk niet. Marleen, jij bent de enige voor mij.”

Dat wilde ik helemaal niet zeggen, maar ik kan niet anders. Ik ben bang.

Marleen laat mijn hand los en glimlacht flauw, maar de lach bereikt haar ogen niet. “Ik ga koffie zetten,” zegt ze. “Wil je ook?”

“Ja hoor, lekker,” zeg ik zacht. Wat een lafaard ben ik.

Als de deur van de keuken dichtslaat, staat plotseling de zwarte schim voor mijn neus. Ik spring op uit mijn stoel.

“Allemachtig man, ik schrik me dood,” flap ik eruit.

De Dood grinnikt. Ik heb nog nooit zoiets engs gehoord.

“Scherp,” zegt hij.

We kijken elkaar in stilte aan. Ik met open ogen waarin de angst nog is te lezen en hij met ogen die er helemaal niet zijn.

“Wel,” spreekt Magere Hein uiteindelijk. “Ben je erachter gekomen?”

“Ja, ik weet wat mijn doodsoorzaak had moeten zijn,” antwoord ik.

“Met wie praat je?” roept Marleen plotseling vanuit de keuken.

“Ik zit aan de telefoon,” roep ik terug.

“Die was toch stuk?”

Verdraaid, dat is ook zo. “Ik heb een tijdelijke,” improviseer ik.

Hoofdschuddend kijkt mijn bovennatuurlijke stalker me aan. “Je hebt het liegen tot een kunstvorm verheven, Alex,” spreekt hij op bestraffende toon. “Dat moet anders.”

Hij heeft nog gelijk ook. “Oké,” mompel ik. “Maar goed... laten we meteen maar tot de kern van de zaak komen. Ik heb wat informatie meegebracht.”

Uit mijn tas haal ik wat vellen papier waarop ik informatie heb uitgeprint over de kettingbotsing. Ik heb tijden, foto's van de snelweg, namen van de slachtoffers, het schaderapport van mijn garage. Geen idee met hoeveel bewijsmateriaal ik moet komen aanzetten, dus ik heb het maar groots aangepakt.

De Dood bekijkt één voor één de vellen papier die ik hem aangeef. Hij is met mijn papierhandel op de bank in de hoek gaan zitten en lijkt helemaal verdiept in het verslag van de ravage op de A4.

Op dat moment komt Marleen de kamer weer in. “Zo, koffie,” zegt ze. Haar handen trillen als ze het dienblad met de kopjes neerzet. Ze is van streek. Ze heeft door mijn leugen heen gekeken.

Ik ga aan tafel zitten en neem een grote slok koffie verkeerd uit de mok die voor me klaarstaat. Nu moet ik moed verzamelen. Ik moet Mar-

leen vertellen dat ik haar heb bedrogen met Amanda. Dan maak ik gelijk een goede indruk op De Dood die zit mee te luisteren.

De klok in de hoek tikt de seconden weg. Marleen kijkt me aan met een vreemde blik in haar ogen. Ze is niet langer verdrietig. Eigenlijk ziet ze er nogal bang uit. En boos. Heel gek.

“Dit is allemaal erg interessant, Alex,” zegt op dat moment De Dood vanuit de hoek. “Ik moet zeggen, je hebt indrukwekkend werk geleverd. Helaas is dit niet waar ik naar op zoek was. Je hebt fout geraden.”

Met een ruk draai ik me om naar de bank. “*Wat zeg je?*” roep ik verbijsterd. “Maar...”

Achter me staat Marleen op. Ik keer me om en kijk haar aan. Ze zal zich wel afvragen waarom ik tegen een lege bank zit te schreeuwen.

Ik wil iets zeggen, maar de kamer lijkt wel om me heen te tolleren. Het is net of ik draaietrig van vermoeidheid ben.

“Ik voel me... niet zo goed,” mompel ik.

“Ik voelde me ook niet zo goed toen ik vorige week al die sms’jes van ene Amanda in je telefoon zag staan,” merkt Marleen met trillende stem op.

Ik knipper met mijn ogen en kijk haar aan. Mijn hart roffelt in mijn keel. Het lijkt wel of het op hol is geslagen. “Wat... hoe...” breng ik uit.

Mijn vriendin is naast me gaan staan. Ze legt een hand op mijn gloeiende voorhoofd. “Ik had je eigenlijk afgelopen woensdag al willen vergiftigen, lieve Alex. Ik had de koffie klaargezet. Alles was geregeld. Maar toen rende je naar buiten om naar je auto te kijken en de politie te bellen en daarna was je koffie koud en mijn kaliumcyanide op.”

Ik zie Marleen nu niet meer goed. Een wazige vlek beweegt zich voor mijn ogen. “Waarom?” reutel ik.

“Ik heb je *zo veel* kansen geboden om eerlijk tegen me te zijn!” krijg je plotseling. “Maar je bent een huichelachtige klootzak. En nu is het te laat.”

Toen ik net met Marleen verkering had, vond ik het stoer dat ik een vriendin had die scheikunde had gestudeerd.

Alles wordt donker. Ik voel hoe ik van mijn stoel val en op de grond terecht kom, maar het doet geen pijn. Mijn hele lichaam doet al zeer. Het lijkt wel of de pijn door mijn aderen vloeit.

Dan staat De Dood naast me. Hem kan ik duidelijk zien. Hij heeft zijn zeis vast en kijkt met een grijns op me neer. “De schuinsmarcheerder die door zijn eigen vriendin wordt vergiftigd,” zegt hij op geamuseerde toon. “Nou, het spijt me, Alex, maar dat vind ik toch tamelijk *cliché*.”

Het licht gaat uit. Mijn tijd is om.

